

In liefde en dankbaarheid herinneren wij ons

Lambertus Johannes Josephus Wageman

Echtgenoot van

Helena Maria van Raay

Je bent geboren op 15 april 1930 te Oldenzaal, in het huis waar je op 63 jarige leeftijd, na voorzien te zijn van het Sacrament der Zieken op 1 oktober 1993, bent overleden. Wij hebben afscheid van jou genomen op 6 oktober 1993 tijdens de Eucharistieviering in de H. Drieëenhedskerk te Oldenzaal, waarna wij jou begeleid hebben naar de algemene begraafplaats aldaar.

Je leidde een eenvoudig leven samen met je vrouw Lenie waarmee je 33 jaar lang lief en leed deelde. Je hebt je hele leven hard gewerkt en je plichtsbefes was groot. Op school, de "LTS", stond je bekend als de man met de gouden handen. Op vakantie gaan, je huis achterlaten deed je liever niet. Want in dat huis was je altijd bezig, en had je zelfs tot het laatst toe plannen.

Het hart van het huis was voor jou de keuken. Daar zat je graag, een kop koffie, een sigaret en je hond Bruno aan je voeten.

Je was altijd te vinden in de "schuur" want daar kon je je overgeven aan je grote passie: hout. Voor jezelf, maar het liefst voor een ander, wist je van ieder stuk hout iets moois te maken, met het vakmanschap waar "Bets" om bekend stond.

Je was nooit een grote prater, gevoelens en emoties kon je moeilijk onder woorden brengen. Het grootste verdriet van je leven was het plotselinge overlijden van je enige zoon Peter. Dit heeft je geraakt tot in het diepste van je ziel. De pijn van dit verlies bleef je voelen, iedere dag. En daarmee kwamen ook de zorgen om ons, Lenie Marion en Niekie. Je was soms zo bezorgd om ons dat het ons af en toe benauwde. Later begrepen we je pas en beseften we, ook jijzelf, dat deze bezorgdheid niet altijd nodig was.

Toen wij, je dochters, op eigen benen gingen staan, hielp je ons waar je maar kon en liet je ons volkomen vrij in het maken van eigen keuzes, en dat was goed.

Plotseling, een goed jaar nadat je in de V.U.T. was gegaan werd je ziek en deze ziekte kreeg steeds meer greep op jou.

Gelukkig konden wij er, de laatste dagen, van je leven, voor je zijn om samen voor jou te zorgen. Want hoe moeilijk vond je het te accepteren dat je er niet meer zou zijn voor ons. Maar nu paps hoeft je geen pijn of zorgen meer te hebben, Wij reddden ons wel. Bedankt voor alles.

*Jouw leven moesten wij loslaten
Maar in ons leven houden wij
je altijd vast*

Lenie,
Marion en Monique